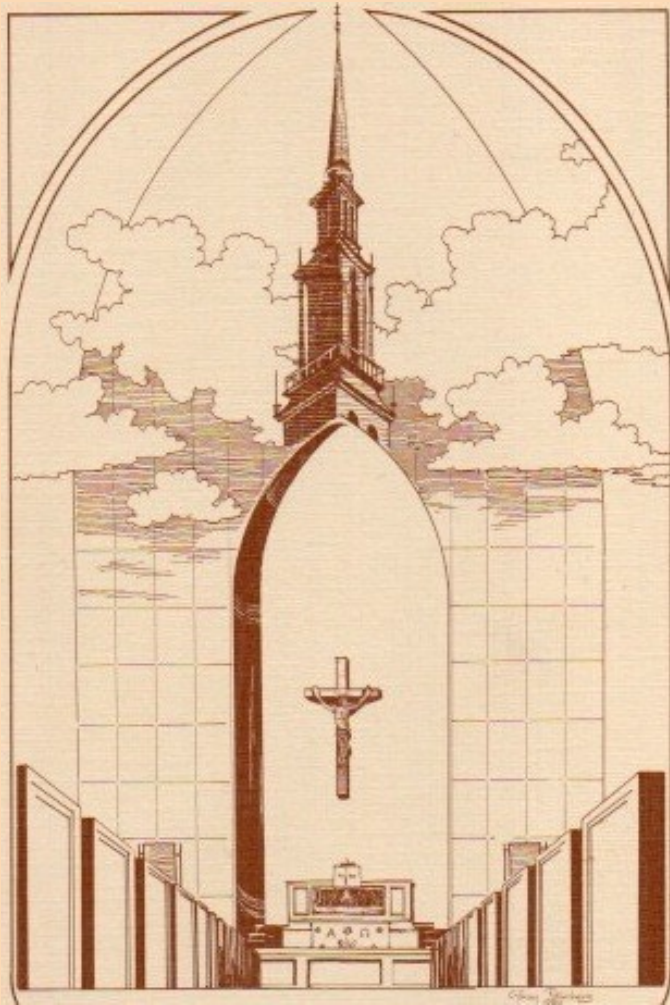

Kristuskyrkan

Helsingin ruotsinkielinen metodistiseurakunta, Apollonkatu 5

Loka-marraskuu 2024

**Herran armo ei lopu koskaan.
Se on joka vuosi uusi.**

Helsingin ruotsinkielinen metodistiseurakunta 140 vuotta

Kun mennyt kohtaa tulevan

Meillä Kristuskirkossa on edessämme aivan erityisiä kuukausia. Menneisyys kohtaa tulevaisuuden haasteet. Seurakuntamme viettää nimittäin marraskuussa 140-vuotisjuhliaan.

Kristuskirkon seurakunta on metodistiseurakunta. Mistä tuo oimittainen nimi tulee? Ehkä tiedämme, mikä on modisti, mutta entä meto-dististi – ja mitä se tarkoittaa tänään? Mitä merkitsee meille lähes 300 vuotta sitten Englannissa syttynyt tuli, tuo herätyksen aalto, joka yhä vaikuttaa eri puolilla maailmaa ja joka aikanaan löysi tiensä myös Etu-Töölöön, tänne pohjan perille. Entä mitä sanottavaa on anglikaanipappi John Wesleyllä meille, jotka elämme vuotta 2024?

Juhlat alkavat lokakuun viimeisenä sunnuntaina, kun piirikunnanjohtaja, teologian tohtori Leif-Göte Björklund kertoo, miten metodismi tuli Helsinkiin. Juhlinta huipentuu seuraavana sunnuntaina, marraskuun kolmantena pidettävässä juhla jumalanpalveluksessa, jossa pääpuhujana on piispa Matti Repo. Hän toimi sihteerinä työryhmässä, joka valmisteli Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suomen metodistikirkkojen yhteistyösopimusta. Nykyään hän johtaa näiden kirkkojen välisten vuotuisten keskustelujen luterilaista ryhmää. Myös piispa Bo-Göran Åstrand osallistuu, samoin baptistipastori Jan Edström. Näin juhlassa huomioidaan myös seurakunnan ekumeeniset suhteet.

Juhlat Kristuskirkossa jatkuvat vielä kolmena seuraavana sunnuntaina, jolloin keskustellaan John Wesley'n joidenkin saarnojen keskeisestä sisällöstä. Silloin nousee esille myös asioita, joilla on merkitystä meille Kristuskirkossa tänäänkin.

Paljon on vielä tehtävä

Pastori Karl Hurtig on merkittävä henkilö seurakunnan historiassa. Syyskauden 1932 alkaessa hänen saarnansa aiheena oli Joosuan kirjan 13. luvun alku: ”Kun Joosua oli tullut vanhaksi, Herra sanoi hänelle: Sinä olet jo hyvin iäkäs, mutta valloittamatonta maata on paljon.”

Joosua oli johtanut kansan Jordan-joen yli luvattuun maahan. Hillaalleen maan valloitus edistyi, ja Joosua oli ehkä tyytyväinen tuloksiin, mutta Jumalalla oli mielessään vielä paljon muuta. →

Vuosien varrelta

Vuosien varrella kohtaamme monia, jotka ovat olleet ”kuuliaisista tai-vaalliselle näylle”, jotka ovat menneet, minne on lähetetty, jotka ovat menestyessään pysyneet nöyrinä ja kohdanneet vastoinkäymiset pääpystyssä. Jotkut heistä ovat unohtuneet, joitakin muistamme kiitollisina, ja jotkut ovat säilyneet esikuvina. Seuraavassa joitakin heistä:

Hän meni minne lähetettiin

Vuonna 1884 oli toiminta Pohjanmaalla päässyt alkuun. Vaasan ja Kokolan seurakunnat olivat järjestäytyneet, ja myös toiminta maakunnan eteläosissa oli alkanut uudelleen. Metodistikirkon johtajat Ruotsissa näkivät, että oli aika suunnata katse pääkaupunkiin, joka voisi myös toimia ”sillanpäänä” toiminnan laajentuessa etelässä ja ennen pitkää myös idässä. Heillä oli mielessään myös oikea henkilö tehtävää varten.

B.A. Carlsson oli perustanut seurakuntia ja rakentanut kirkkoja ensin Amerikassa ja sitten Ruotsissa, jossa hän mm. rakensi Ruotsin ensimmäisen metodistikirkon Karlskronaan. Epäilemättä hän olikin pätevä uuteen työhönsä, mutta ei se varmaan mikään unelmatehtävä ollut. Tullessaan Helsinkiin vuonna 1884 hän oli jättänyt Ruotsiin vaimonsa ja kuusi alaikäistä lastaan, jotka tulivat perässä vasta myöhemmin. Emma-vaimo sairasteli ja hän kuoli vuonna 1889, jolloin Carlsson palasi lapsineen Ruotsiin, mutta sitä ennen hän oli ehtinyt perustaa seurakunnan Pietariin. Hän oli mennyt, minne lähetettiin, ja täyttänyt saamansa tehtävän: seurakunta oli perustettu 1884!

Carlsson kuoli vuonna 1920. Hänen siunaustilaisuudessaan luettiin kohta Apostolien teosta (1 I:24): ”Hän oli hyvä mies, täynnä Pyhää Henkeä ja uskoa”.

(jatkuu sivulla 6)

Tuo sana oli myös ajankohtainen 1932. Seurakunta ei vielä ollut täyttänyt 50v. Toiminta Emanuelkirkossa kukoisti, ja seurakunta oli laajentunut myös Töölöön, jossa oli vihitty käyttöön Kristus Kirkko. Silti Hurtig korosti, että edelleen Jumalan sanoma oli: Työ ei ole valmis, paljon on vielä tehtävä.

Lokakuu

Sunnuntai 6.10.

11.00 Jumalanpalvelus. Herran ateria. lauluryhmä Ad hoc, Luut Klaver, Kaikka & Hans Växby. Kahvila ja yhdessäoloa.

Sunnuntai 13.10.

18.00 Kirkkosalivaellus. Kirkon sali kertoo. Ehtoollinen. Kafé och gemenskap.

Sunnuntai 20.10.

11.00 Jumalanpalvelus. Herran ateria. Kaikka & Hans Växby. Kahvila ja yhdessäoloa.

Lauantai 26.10.

18.00 Mrs Bighill singers: Konsertti Matteuksen kirkossa, Turunlinnantie 3, on Vastuuviikon (20.-26.10.) tämän vuoden ruotsinkielinen tilaisuus. Vuoden teema on Luotuja Jumalan kuvaksi

Sunnuntai 27.10.

18.00 Sunnuntai-ilta Kristuskirkossa. Miten metodismi tuli Helsinkiin. Pastori, teol. tri Leif-Göte Björklund kertoo. Kahvila.

Joka viikko Kristuskirkossa

Tiistai 12.00 **Manuela** käsityöstudio

Keskiviikko klo 12.00 **Leivänjako ja Päivän sana**

Keskiviikko 13.00-16.00 **Art Café Immanuel**

Torstai 16.00 **Manuela** käsityöstudio

Perjantai 18.30 **Kuoro Pro Christo**

Joka toinen viikko Kristuskirkossa

Tiistai 18.00 **3M – möte mellan män**

8.10, 22.10, 4.11 och 19.11

Torstai 18.00 **Riktning** pienryhmä

10.10, 24.10, 7.11 och 21.11

Marraskuu

Sunnuntai 3.11.

11.00 Juhlajumalanpalvelus

Seurakunnan 140-vuotisjuhla.

Piispa Matti Repo, piispa Bo-Göran Åstrand ja pastori Jani Edström. Juha Kajander, K&H Växby. Pro Christo ja Luut Klaver. Tarjoilua ja vapaa sanaa.

Sunnuntai 10.11.

18.00 Sunnuntai-ilta Kristus Kirkossa. Mitä on metodismi , osa I. Sarja, jossa keskustellaan John Wesley'n keskeisistä opetuksista. Hans Växby ym. Kahvila ja yhdessäoloa.

Söndag 17.11.

11.00 Jumalanpalvelus. Mayvor Wärn-Rancken. Herran ateria. Kolehti Baltian palkkarahastolle. Kaikka ja Hans Växby. Luut Klaver. Kahvila ja yhdessäoloa.

Söndag 24.11.

18.00 Sunnuntai-ilta Kristus Kirkossa. Mitä on metodismi , osa II. Sarja, jossa keskustellaan John Wesley'n keskeisistä opetuksista. Hans Växby ym. Kahvila ja yhdessäoloa.

Söndag 1.12.

11.00 Ensimmäisen adventtisunnuntain jumalanpalvelus

Tom Hellsten. Kaikka ja Hans Växby. Luut Klaver. Kahvila ja yhdessäoloa.

Info

Sähköposti helsingfors.metodistkyrkan.fi

Kotisivu helsingfors.metodistkyrkan.fi

Facebook Kristuskyrkan–Helsingfors svenska metodistförsamling

Pankkitili FI18 4055 2610 0003 76, viite 3020

Srk-neuvoston pj Juha Kajander, 044 370 3747, jmzk@mm.st

Jatkoa sivulta 3, **Vuosien varrelta**

Toiminnan mies

Syyskuussa 1904 saapui Helsinkiin pastori Karl Hurtig perheineen. Seurakunta oli jo pitkään toivonut omaa kirkkoa ja aloittanut suunnittelun. Hurtig oli ollut tehtävässään vasta toista kuukautta, kun hän ryhtyi tuumasta toimeen ja tilasi piirustukset. Kesäkuussa 1907 valmistui Eliel Saarisen piirtämä Emanuelkirkko Helsingin keskustaan.

Vuonna 1912 pastori Hurtig istui erään lesken kuolinvuoteen äärellä ja lupasi huolehtia tämän lapsista. Näin sai alkunsa lastenkoti Kaukaisissa. Paikkakunnan ensimmäinen koulu alkoi toimia lähistöllä, ja vuonna 1917 rakennettiin Betlehemkirkko, joka oli kauppalan ainoa kirkko 1960-luvulle asti. Lastenkoti toimii tänäkin päivänä.

Seurakunnan kasvaessa Helsingissä kävi kirkko ahtaaksi, ja seurakunta teki rohkean päätöksen laajentua Töölöön. Kristuskirkko vihittiin käyttöön vuonna 1928. Näin toteutui visio: Seurakunta huolehtisi ihmisistä ”kehdosta hautaan” samassa rakennuksesta. Kun Amerikasta saadut lupaukset tuesta eivät talouskriisiin takia toteutuneet, osoitti Karl Hurtig jälleen olevansa toiminnan mies. Hänen johdollaan tehtiin kipeä päätös luopua keskikaupungin kirkosta ja keskittyä Apollonmäen näkyyn.

Karl Hurtig jäi eläkkeelle vuonna 1943. Tällöin paljastettiin kirkossa krusifiksi Christus Victor – Kristus Voittaja. Kirkko oli täpötäynnä, ja läsnäolijat saivat nähdä, että toiminnan mies oli mitä suurimmassa määrin myös Hengen mies.

Kirkko oli täynnä myös neljä vuotta myöhemmin, kun Karl Hurtig siunattiin haudan lepoon. Hänen arkkunsa lähetettiin Ruotsiin, jossa hänen viimeiseksi leposijakseen tuli sukuhauta.

Julistaja

Seurakunnalla oli pitkään ollut johtajia Ruotsista, mutta vuonna 1948 palasi kotiseurakuntaansa pastoriksi Sergei ”Dubbe” Dubrovin. Hän oli monipuolisesti lahjakas, mutta ennen kaikkea hän oli julistaja. Me nuoremmat pastorit hymyilimme joskus hänen kolmen kohdan saar-noilleen, mutta otimme myös oppia. →

Pastori Dubroviin oli saarnastuolissa tarkka sanoistaan, ja hän kehotti joskus meitä muita selkeyteen teologiassa ja ilmaisuiissa. Kerran kesällä hän kulki pastorien joukossa, kiinnitti katseensa kuhunkin meistä ja nimeltä mainiten kysyi: ”Kun sanot 'Jumala sinua siunatkoon', mitä oikein tarkoitat sillä?” Jos joku vastasi epämääräisesti, hän sai yksityisopetusta.

Dubrovinin julistus herätti sekä ajatuksia että tunteita. Unohtumaton kokemus oli, kun hän jo eläkeläisenä isännöi Jumijärven talvileiriä. Kerran iltahartaudessa hän kertoi elämästään kristittyinä. Pastori Hurtig oli kutsunut nuoria herätyskokoukseen eräänä talvi-iltana. Lopussa kutsuttiin alttarille niitä, jotka halusivat päättää seurata Jeesusta. ”Kaipasin ja epäröin, mutta lopulta annoin periksi kaipuulleni. Pastori rukoili puolestani – enkä voinut pidätellä kyneleitäni. Nenäliinaa minulla ei ollut, joten kuivasin kyneleeni ja nenäni kintaaseeni.” Myös leiriläisillä tulivat kyneleet silmiin.

Ilksemme pastori Dubrovin osallistui seurakunnan elämään ja toimintaan myös eläkeläisenä. Kirkossa tuntui tyhjältä, kun hän kuoli vain muutamaa viikkoa ennen 100-vuotispäiväänsä. Hän odotti jännittyneenä, mitä tehtävää Jumalalla on hänelle siellä toisella puolella...

Kaikki me muutkin

Nämä jättiläiset eivät olleet yksin. He eivät olisi selvinneet yksin eikä heitä muistettaisi tänään, jos muut seurakunnassa eivät olisi olleet mukana, antaneet palautetta, palvelleet eri tehtävissä ja hoitaneet lukuisia, lähes näkymättömiä asioita. Näin on ollut vuosien varrella ja näin on oleva jatkossakin.

Kaikka ja Hans Växby

*Vaan ilman meitä tyhjät penkit eivät kerro
armosta arkisesta, jonka kanssa muita
kohdata. Yhdessä me saamme kaiken aikaan
kun työmme pyhittää ja siunaa Jumala.*

Öivind Nyquist / JK

Jumalan metsikkö

”Nyt metsä kirkkoni olla saa”. Näin laulaa orpo paimenpoika Immi Hellénin runossa. Oli sunnuntaiaamu, ja poika olisi halunnut mennä muiden mukana kirkkoon, mutta jonkun piti huolehtia lehmistä ja viedä ne metsälaitumelle. Huomaamme kuitenkin, että hän tiesi, millaista kirkossa on: ”Mun urkuni kauniit, soikaa! Mun kirkkon' katto on korkeella.”

Tuossa kirkonkylän kirkossa, jota paimenpoika ajatteli, oli varmaankin holvikatto. Ristiholvissa on moni nähnyt puitten latvaoksat, jotka kuin enkelit käsi kädessä siunaavat kirkkokansaa. Maailmalla on monta ”katedraalimetsikköä”. Kaikki kirkkorakennukset eivät toki herätä tällaisia assosiaatioita. Litteä sisäkatto ei muistuta puiden latvustoa. Urkumusiikki voi toki tuoda mieleen tuulen suihnan tai myrskyn pauhinan, kirkon arkkitehtuurista riippumatta.

Voiko tämä toimia molempiin suuntiin? Voiko Kristuskirjon kaltainen kirkkorakennus toimia metsänä tiiliskivierämaan asukkaille, jotka eivät syystä tai toisesta pääse oikeaan metsään?

Tämän syksyn kirkkosalivaelluksen teema on ”Kirkkosali kertoo”. Lokakuun toisena sunnuntaina, 13.10. klo 18, voimme kulkea ympäri kirkossa ja tarkastella sen yksityiskohtia. Mitä niillä on haluttu sanoa? Mitä oivalluksia ja tunteita ne meissä herättävät? Paikalla on myös joitakin, jotka voivat antaa vastauksia kysymyksiisi. Lopuksi rukoilemme yhdessä ja vietämme Herran ateraa.